

Пінгвінячий блог Террі

3 листопада 2012 року

Розказати вам щось цікаве про пінгвінів Аделі? У них є один романтичний звичай. Щоб виказати свою прихильність, самець дарує обраниці особливий камінчик, який він із неабиякою ретельністю вибирає серед прибережної гальки. Хто встоїть перед таким подарунком? А бачили б ви саму церемонію дарування! Самець демонструє, що він парубок хоч куди: закидає голову, випинає груди й пронизливо кричить. У дами просто немає шансів встояти.

А якщо пощастить, на самицю, що повертається з моря, чекає кавалер із житлом: новісіньким, власноруч спорудженим гніздом. Насправді таким подарунком виказують не лише любов і прихильність. Це свідчення серйозних намірів. З камінчиків мостять гнізда, тому це цінна валюта в пінгвінячому суспільстві. А де цінності, там і спокуса поживитися чужим добром. Ми на власні очі бачили, як пернаті пройдисвіти кумедно цуплять камінчики один в одного, щойно сусід відвернеться.

Більшість уже сформованих пар радісно святкують возз'єднання. Зазвичай супутника собі пінгвіни Аделі обирають раз і назавжди. Хоча буває всяке.

Ось, скажімо, один цікавий екземпляр. Пінгвіни Аделі дуже схожі між собою — чорна спинка, білий животик. Але цього, якого ви бачите на фото, легко впізнати. Він чорний майже весь, лише кілька світлих пір'їн на шиї. Останні чотири сезони з ним була подруга — цілком стандартного забарвлення. Але тепер її чомусь не видно. Не пережила антарктичної зими? Попалася в зуби морському леопарду? Чи перед нами рідкісний випадок пінгвінячого розлучення? Про це ми ніколи не дізнаємося. Хай там як, але Сажотрусик (ми назвали цього пінгвіна Сажотрусом) сидить у гнізді сам-один, і видно, що дуже сумує.

4

Пап'рлік

*У своїй квартирі в Болтоні,
травень 2012 року*

НАША ПІСНЯ ГАРНА Й НОВА, починаймо її знову. У голові вже всоте прокручуються всі відомі мені тупі пісеньки про самотність. Сказитися можна.

І так два тижні! Два клятї смердючі тижні, чорти б їх забрали, а від неї ні вісточки. Хоча, здавалося б, чотири роки разом — може, я заслужив на мале-е-есеньке таке, крихітне пояснення, ні? Ні, звісно, ні. Тільки не від Лінетт. Зібрала манатки й просто зникла з мого життя. Ні записки, нічого. Я ж нічим не проштрафився, за останній місяць точно. Ну от чесно, мозок собі зламав, намагаючись пригадати, де лоханувся. Не робив нічого з того, що її бісить. Забув винести сміття?

Я й забула, що вона заміжня. Не мала честі бути відреко-мендованою цьому бідоласі.

— Невпевнена, що мені знадобляться його послуги з викидання моїх речей на смітник. Хай поки скринька постоїть на столі.

Айлін проводить пальцем, і на вкритій пилом кришці з'являється чітка чиста доріжка. Її обличчя набуває виразу номер два: зацікавлення. Вона нахилиється до мене, ніби хоче щось по секрету сказати. Я подаюся назад, бо ділитися секретами не збираюся.

— Я намагалася відімкнути замок, щоб подивитися, чи, бува, нема там чого цінного. А він не піддається. Треба знати код.

— Авжеж, Айлін.

Вона вирішила, ніби для мене вміст скриньки така сама загадка, як і для неї.

Мене аж пересмикує від думки, що Айлін може залізти всередину. Саме всюдисуща людська цікавість і змусила мене свого часу замкнути цю скриньку. Якщо я колись комусь і дозволю відкрити її, то тільки самій собі.

І не треба думати, що там якийсь компромат. Звісно, ні. Ну майже ні... Але чого я точно не хочу, то це поринати в спомини. У цій скриньці те, про що мені успішно вдавалося не думати кілька десятків років. Нині від одного погляду на неї в мене легке тремтіння в колінах. Спішно сідаю.

— Айлін, будь така ласкава, загрій чайник.

Годинник б'є сьому. Айлін уже пішла, я сама в домі. Кажуть, що самотність для людей мого віку — найбільша проблема. А я нею насолоджуюся. Спілкуватися з людьми час від часу потрібно, щоб геть не здичавіти, але це дуже втомлює.

Я сиджу в класичному кріслі королеви Анни біля каміна в моїй улюбленій вітальні — меншій і *затишнішій* із двох. Камін — не той, де дрова й справжній вогонь. Це просто електрична штукенція з імітацією полум'я. Довелося змиритися, як і з багатьма іншими речами. Врешті, з основним завданням він справляється — гріє. В Айрширі холодно навіть улітку.

Вмикаю телевизор. На екрані якась худюща дівчиця махає руками на всі боки й завиває, що вона титанова. Спішно перемикаю канали: телевікторина, детектив, реклама котячого корму. Вертаюся на канал, з якого почала. Дівчиця досі репетує: «Я тита-а-а-анова!» Не титанова, а дурна, вересклива й розпещена. Скажіть їй хто-небудь правду. Полегшено зітхаю, коли та врешті замовкає.

Настав час передачі «Подбаймо про Землю» — це єдина програма на весь тиждень, яку можна дивитися й не плюватися. Решту часу займають секс, реклама, знаменитості шоу-бізнесу намагаються вгадати слово, знаменитості намагаються спекти пиріг, знаменитості змагаються на безлюдному острові, знаменитості бігають джунглями, знаменитості беруть інтерв'ю в інших знаменитостей... Далі все це повторює ціла купа незначимостей, які щосили пнуться, аби стати знаменитостями (заразом виставляючи себе цілковитими ідіотами). «Подбаймо про Землю» хоч дає передихнути від усього цього й щоразу демонструє, наскільки тварини розумніші за людей.

Виявляється, що всі цьогорічні серії «Подбаймо про Землю» вже показали — тепер треба чекати на наступний сезон. От біда! Натомість починається передача «Непроста доля пінгвінів». Веде її Роберт Седдлбоу, і це вселяє іскру надії. Він чи не єдина людина на планеті, яка стала знаменитістю заслу-